

PER UNA ESGLÉSIA DE SERVEI I DE POBRESA

per YVES CONGAR

El *primer* home en nosaltres, vol dominar, fer l'amo... Crist ha vingut com a *segon Adam*, o millor, diu sant Pau, *últim Adam*, com a Adam de la fi, com a home escatològic (*eschatos Adam*: no un home de domini, sinó un home de submissió i d'acció de gràcies, un home de comunió, de consentiment als altres, o millor de consentiment i de comunió amb Déu en ells, un home del «Déu tot en tots»). El primer Adam té la vida, ha estat fet *ànima vivent*. Viu però amb una vida que, incessantment, està amenaçada d'estrancar-se i que es renova ella mateixa menjant, és a dir, destruint altres éssers, apropiant-se'ls...

Però, normalment, la vida, la veritable vida, no s'hauria de mantenir a base de portar la mort. La vida hauria de venir des de dintre i comunicar la vida. «El darrer Adam és un esperit vivificant». Retrobem la lògica de l'esperit, que no és nodrir-se des de fora portant les coses a si mateix i destruint-les, sinó que irradia des de dins. Això només es realitza quan l'ordre de submissió és perfectament consumat, quan tot està portat al seu Principi, quan Déu és «tot en tots». Ho serà, ho és per Crist: «Perquè així com per Adam tots moren, així també per Crist tornaran tots a la vida». Però això Crist ho procurarà a la fi únicament perquè ha estat així des de la seva vida mortal, en la carn. El camí és semblant al terme, només hi porta amb aquesta condició. Ja, el Pare és en Jesús.

El camí que porta a «Déu tot en tots», és a dir a una humanitat de comunió, té una situació en què no destrueix els altres per mantenir la pròpia vida, sinó en què la vida irradia, a partir de Déu, sobre tots, és el camí de l'humil servei d'amor. «Vosaltres, germans, heu rebut una vocació de llibertat; només que aquesta llibertat no sigui una ocasió per a la carn; al contrari, per la caritat feu-vos servents els uns dels altres. Perquè tota la Llei està continguda plenament en un sol precepte, en allò de "Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix". Que si us mossegeu i devoreu mútuament, mireu que no us destruiu els uns als altres». L'esperit possessiu destrueix: l'*agapé*, l'amor, que es dona des de dintre per l'Esperit i que irradia i edifica.

Aquest és el camí de Crist. Aquest és, de bon començament, el camí de Déu, és a dir del Pare : «Sigueu, doncs, imitadors de Déu, com a fills estimats, i com- porteu-vos en caritat (*agapé*), tal com també el Crist us va estimar i es lliurà ell mateix a Déu per nosaltres... Si hem de seguir la Sagrada Escripura, no hi ha dubte que el moviment d'amor humil i de servei, d'amor que se sacrifica, comença en Déu, és a dir en el si del Pare. «Era Déu qui, en Crist, es reconciliava el món». L'*anorreament* del Fill és la conseqüència d'un despullament del Pare. Si Jesús revela el Pare, hem d'arribar a dir que revela en ell una possibilitat de Gràcia, i fins una inclinació a ser Gràcia i, per tant, a venir cap a nosaltres,